

Hồi 4

Gió Giật Trời Cao Núi Hoang Đầy Kiếm Khí

Trăng Sáng Giữa Rừng Một Mình Chống Yêu Ma

Người vừa phóng tới chính là Liễu Tiên Khai, ông ta thấy kiếm pháp của đại ca hiểm hóc như thế mà vẫn trở tay không kịp, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, trong lòng thầm lo thế là phóng vọt người tới ứng cứu. Tát Thiên Thích vừa thua một chiêu khinh công, bởi vậy rất hậm hực, vừa thấy Liễu Tiên Khai thì buông ngay Huyền Phong đạo trưởng đuổi theo Vạn lý truy phong. Liễu Tiên Khai biến hai chưởng thành quyền, đâm mười chiếc nhẫn thép xuống đầu Tát Thiên Thích, Tát Thiên Thích vươn hai tay ra, móng tay trên mười đầu ngón tay vươn dài cả thước, chạm với vòng sắt kêu lên leng keng, Liễu Tiên Khai thất kinh, Tát Thiên Thích xía thẳng vào hai mắt của Liễu Tiên Khai, Liễu Tiên Khai lộn người tránh qua một bên, Huyền Phong tay phải cầm trường kiếm, tay trái cầm gậy sắt từ sau lưng đâm tới, Tát Thiên Thích nhảy nhót cứ như khỉ vượn, đôi bàn tay sử dụng đủ các thủ pháp xé, cào, điểm, móc cứ như vuốt ưng!

Hai tên ma đầu ở đảo Miêu Ưng hơn ba mươi năm, thường thấy miêu ưng và rắn độc đấu nhau, ngộ ra không ít võ công. Nhất là Bát tỷ thần ma Tát Thiên Thích, y có sở trường khinh công và kinh lực nội gia, lại học được thuật phóng vọt người từ trên bổ nhào tấn công xuống của miêu ưng, nên nếu chỉ luận về khinh công y hơi kém nhưng những công phu khác thì y lại hơn Liễu Tiên Khai. Tát Thiên Thích còn luyện được một môn công phu độc môn gọi là Miêu ưng trảo, mười móng tay của y đã không được cắt mấy mươi năm, mỗi móng tay dài cả thước, cứng như sắt đá, bình thường cuộn lại trong ngón tay, khi dùng thì vươn dài ra biến thành vuốt bé, và lại còn được tẩm nọc độc của độc xà, nếu bị y cào trúng, trong vòng mười hai canh giờ chắc chắn sẽ toi mạng! Trước đây không biết bao nhiêu hào kiệt giang hồ đã mất mạng bởi mười móng tay của y!

Huyền Phong đạo trưởng đánh cả kiếm lẫn gậy lại ác đấu với Bát tỷ thần ma, Loạn phi phong kiếm pháp hiểm hóc vô cùng, kiếm quang loang loáng, kiếm phong vèo vèo, đôi bên quần thảo đến cát chạy đá bay. Bát tỷ thần ma vươn dài mười móng tay, triển khai thuật Miêu ưng phốc kích, lúc thì lượn trên không trung như con chim ưng, lúc thì lách người tựa như rắn độc, sử dụng đủ cả các đòn cào, điểm, móc, xé, thân pháp và chưởng pháp đều triển khai, bốn phương tám hướng đều như có bóng của Tát Thiên Thích, đúng là một người mà có đến tám cánh tay, lao bổ tới từ xung quanh! Huyền

Phong đạo trưởng thấy lạnh xương sống, Bát tý thần ma quả là một tên cường địch ông ta chưa từng gặp bao giờ trong đời!

Bát tý thần ma cũng thâm thất kinh, y không ngờ Loạn phi phong kiếm pháp lại lợi hại đến thế, hai người lấy công đổi công, chiêu thế đánh ra chỉ trong chớp mắt. Trong cuộc đại chiến này, chỉ thấy bóng gậy như núi, ánh kiếm như cầu vồng, mười trảo tung bay, nếu không cẩn thận thì chắc chắn sẽ xảy ra cục diện máu đổ đầu rơi! Liễu Tiên Khai thấy sư huynh nguy cấp, vội vàng lướt tới tấn công chớp nhoáng, khi Tát Thiên Thích chụp vào người ông ta, ông ta lại lướt người né tránh, Huyền Phong đạo trưởng nhờ có sư đệ hợp lực mới hơi chiếm được thượng phong. Đang quần thảo hăng máu, chợt nghe Đại lực thần ma và Trần Nguyên Bá cùng kêu lớn một tiếng!

Té ra Tiểu di lạc Lang Nguyệt thiền sư cùng Đơn chưởng khai bi Trần Nguyên Bá vây đánh Đại lực thần ma cũng đã đến lúc mạnh được yếu thua, sinh tử thắng bại. Lang Nguyệt thiền sư phun mấy ngụm rượu làm bộ quần áo của Tát Thiên Đô lủng lỗ chỗ, Tát Thiên Đô gầm lớn một tiếng, vận lực vùng một cái, tấm áo trên người rách thành vô số mảnh nhỏ bay ra, nửa thân người cứ trần trụi trọc, lộ ra người làn da đỏ ao, hai tay y gồng lên quát lớn: “Hòa thượng béo nhà ngươi có bao nhiêu ám khí ta cũng không sợ!” rồi đánh ra một chiêu Song long xuất hải, cả hai quyền trái phải đánh vào hai bên huyệt thái dương của Lang Nguyệt thiền sư, Lang Nguyệt thiền sư cười ha hả, người xoay theo chưởng, tháo cây roi mềm xuống quét ra, Trần Nguyên Bá vỗ bốp bốp hai chưởng, đúng là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, cũng đâm vào hai huyệt thái dương của Tát Thiên Đô, Tát Thiên Đô chợt thu trở về thúc một cái, lộn người qua tiếp theo đánh ra một chiêu Trửu để kháng chùy, quyền trái từ dưới chỗ đâm ra, Trần Nguyên Bá thối lui nửa bước, chưởng trái hất lên, thuận thế đẩy quyền của y lên, năm ngón tay phải móc vào khớp khuỷu tay của y vận một cái, đó là tuyệt kỹ bình sinh của Trần Nguyên Bá, là một chiêu sát thủ lợi hại trong thuật Phân cân thác cốt, hễ ông ta vận một cái thì chắc chắn gân đứt xương nát, dù người có võ công cao đến mức nào, bị ông ta chụp trúng cũng không thể nào kháng cự! Không ngờ Tát Thiên Đô hạ khuỷu tay xuống, tựa như chẳng hề hay biết, chưởng trái đột nhiên đánh ra vù một tiếng, bổ thẳng xuống đỉnh đầu, Trần Nguyên Bá vội vàng buông tay, né tránh không kịp buộc phải hích vai lên, chịu một chưởng của Đại lực thần ma, bởi vậy mới loạng choạng thối lui ra sau. Lúc này Lang Nguyệt thiền sư đánh soạt soạt hai roi, cũng trúng vào hậu tâm của Tát Thiên Đô, Tát Thiên Đô gầm lớn một tiếng, trở tay hốt lại, chụp trúng ngọn roi mềm dùng lực giật một cái, Lang Nguyệt thiền sư bất đồ cũng bị kéo theo, ông ta vội vàng buông tay, Tát Thiên Đô thâm thể không kịp, té sầm xuống đất, Trần Nguyên Bá nhảy bổ tới, Tát Thiên Đô lăn hai vòng dưới đất, ôm chặt Trần Nguyên Bá, tuy bị trúng mấy quyền trên lưng nhưng Trần Nguyên Bá cũng bị y đè xuống dưới! Lang Nguyệt thiền sư thu roi lại, cả kinh thất sắc, thấy hai

người cứ ôm nhau lăn lộn ở dưới đất, Lang Nguyệt thiên sư giở roi đứng nhìn, không dám xuống tay. Một hồi sau hai tay Trần Nguyên Bá bị đè xuống, Tát Thiên Đô giơ ngang chỗ chẹn vào ngực ông ta, đang định dùng lực, Lang Nguyệt thiên sư vội vàng quét xuống một roi vào sau ót của Tát Thiên Đô, Tát Thiên Đô bị trúng một roi, đau đớn đến không chịu nổi, ôm Trần Nguyên Bá ném về phía trước rồi bật người dậy, lại ác chiến với Lang Nguyệt thiên sư!

Liễu Tiên Khai thấy thế cả kinh, buông Bát tý thần ma phóng vọt người tới đỡ Trần Nguyên Bá đặt xuống, chỉ thấy Trần Nguyên Bá mặt mày sưng vù lên, hỏi: “Thế nào?” Trần Nguyên Bá nghiêng răng nói: “Chỉ bị ngoại thương!” rồi hai chưởng vung lên tiếp tục nhảy tới! Nhưng lúc này Huyền Phong đạo trưởng và Lang Nguyệt thiên sư đã bị hai tên ma đầu đánh thối lui từng bước.

Trần Nguyên Bá chưa bao giờ bị thất bại đến thế, lửa giận bốc lên ngàn ngút, thế là lao tới càng hung mãnh hơn, đánh được một chốc, Trần Nguyên Bá lại dùng thủ pháp Phân cân thác cốt, mạo hiểm sát tới, bóp vào vai của Tát Thiên Đô vặn một cái, nào ngờ Tát Thiên Đô lại tựa như chẳng hề hay biết, giở chưởng lên, đánh Trần Nguyên Bá bổ nhào xuống đất, lớn giọng nói: “Tên tiểu tử nhà người cứ gãi ngứa cho ta!” Trần Nguyên Bá bật người dậy, chẳng nói nên lời.

Tát Thiên Đô mình đồng da sắt, đao thương bình thường chẳng làm gì được y, cả thuật Phân cân thác cốt cũng chẳng đả thương được y. Y chỉ cảm thấy đau nhói khi Lang Nguyệt thiên sư quét roi vào sau ót của y. Lang Nguyệt thiên sư nội công tuy cao nhưng cũng chẳng làm gì được y. Tiểu di lặc chẳng cười ra tiếng, chỉ đành cố gắng chống đỡ, vừa đánh vừa lui!

Sau một hồi ác chiến Trần Nguyên Bá lại chịu một chưởng, thấy đau nhói xương cốt, Huyền Phong đạo trưởng kêu lớn: “Nhị đệ tứ đệ, dời qua bên này, chúng ta sánh vai tác chiến!” Lang Nguyệt thiên sư lại uống một ngụm rượu, phun rượu vào hai mắt của y, Tát Thiên Đô dùng hai chưởng che mắt, thế tấn công hơi chậm lại, Lang Nguyệt thiên sư và Trần Nguyên Bá vội vàng phóng người đến chỗ Huyền Phong đạo trưởng, thế là uy lực tăng lên, Bát tý thần ma lách người thối lui, Trần Nguyên Bá vỗ tới một chưởng, chợt cảm thấy gió quét tới, Tát Thiên Thích đã cắm móng tay vào vai, Huyền Phong đạo trưởng cuộn lại một kiếm, Trần Nguyên Bá nhảy người né tránh, Huyền Phong đạo trưởng lấy ra viên thuốc ném cho Trần Nguyên Bá, cao giọng nói: “Móng tay có độc, mau nuốt vào!” Trần Nguyên Bá thất kinh làm theo lời ông ta, lúc này ở vai đã thấy đau nhói!

Lúc này Đại lực thần ma Tát Thiên Đô cũng đã phóng tới, Liễu Tiên Khai nhảy bổ tới tung đòn, Tát Thiên Đô đã bị trúng một đòn trên thiên linh cái, đau như muốn vỡ đầu

ra, y vùng hai tay đánh bật Liễu Tiên Khai ra đến mấy trượng, Huyền Phong đạo trưởng xĩa kiếm tới cánh tay của Tát Thiên Đô, Tát Thiên Đô gồng lên, mũi kiếm trượt ra, Huyền Phong đạo trưởng kinh hãi, biết công phu ngoại gia của y đã đến mức đẳng phong tạo cực, thế là ngấm vận nội lực thừa thế xoáy một cái, Tát Thiên Đô gầm lớn một tiếng, cánh tay đã bị vạch một đường máu thế là nhảy bật ra ngoài! Tát Thiên Thích cũng thừa cơ chụp vào đầu của Huyền Phong, Huyền Phong thu người lại tránh qua, nhưng vai đã bị trúng một trảo của y, bởi vậy ông ta vội vàng nhảy qua một bên nhai thuốc giải độc. Tát Thiên Đô bị trúng một kiếm, cánh tay trái không còn lành lặn nữa nhưng vẫn tấn công mạnh mẽ!

Quần thảo một hồi, Huyền Phong đạo trưởng và Trần Nguyên Bá chợt thấy muốn nôn mửa, té ra chất độc tẩm trên móng tay của Tát Thiên Thích được luyện từ nước dãi của loại rắn kim tiền độc địa nhất trên Xà đảo, thuốc của Huyền Phong tuy có thể trị các loại độc bình thường nhưng cũng chỉ có thể ngăn không cho chất độc phát tác, nhưng lúc này chất độc đã khiến cho ruột gan của họ nhộn nhạo cả lên! Hai tên ma đầu một tên giỏi khinh công chuyên tấn công bất ngờ, một tên mình đồng da sắt, lực mạnh vô cùng, cả hai lấy dài bù ngắn, tấn công rất hung mãnh, còn tứ hiệp tuy mỗi người đều có võ công độc môn nhưng cũng dần dần chống cự không nổi!

Huyền Phong đạo trưởng cố gắng chặn một hồi, miệng ra nôn ra một ngụm nước vàng, Tát Thiên Thích chợt lách người né tránh, phía đạo trưởng chợt kêu lên: “Nhị đệ, tam đệ, nhảy ra khỏi vòng! Nhị đệ dùng rượu phun vào mặt bọn chúng! Tam đệ dùng vòng sắt đánh vào đầu bọn chúng!” Tát Thiên Thích giơ móng tay lên chụp tới, Liễu Tiên Khai và Lang Nguyệt thiền sư đã nhảy vọt ra, Lang Nguyệt thiền sư há miệng phun một cái, hai luồng rượu trắng bay thẳng vào hai mắt của Bát tỷ thần ma.

Tát Thiên Thích xoay người tránh hai vòi rượu, Lang Nguyệt thiền sư lại há miệng phun ra, hai vòi rượu bắn về phía hai mắt của Tát Thiên Đô, Tát Thiên Đô không giỏi khinh công như anh của mình, thế là vội vàng giơ một tay che mắt, một tay chống địch, vòi rượu bay tới bị bàn tay to bè của y che lại, tia rượu bắn tung tóe, rơi lên mình y, y có mình đồng da sắt đương nhiên không sợ. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc này, trường kiếm của Huyền Phong đạo trưởng đã đâm ra soạt soạt ba kiếm, Tát Thiên Đô nhảy nhót né tránh đến luống cuống chân tay, bóp một tiếng, trên đầu đã trúng một quyền của Liễu Tiên Khai, những kẻ luyện công phu ngoại gia, những nơi như mặt, đầu, huyết thái dương, hạ âm là tương đối yếu ớt, tuy không đến nỗi bị đánh một đòn đã mất mạng nhưng nếu bị người ta dùng thủ pháp nặng của nội gia đánh vào thì sẽ đau đớn khó chịu! Tát Thiên Đô tóe đom đóm, đau đến nỗi kêu lên oai oái. Huyền Phong đạo trưởng đã đâm kiếm đến chỗ yếu hại, Tát Thiên Thích vội vàng lướt tới, mười ngón tay từ phía sau

chụp tới, Huyền Phong đạo trưởng xoay người nhưng lại lui ra phía sau, khi Tát Thiên Đô lao tới bổ chưởng xuống và Tát Thiên Thích phóng lên, Lang Nguyệt thiền sư lại phun hai vòi rượu bắn vào mắt của hai người!

Trong bốn người, nội công của Lang Nguyệt thiền sư chỉ kém Huyền Phong đạo trưởng, công phu phun rượu của ông ta đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, ông ta có thể phun rượu thành vòi, đồng thời một lần có thể phun được nhiều vòi, lại có thể phun rượu thành đạn, chuyên đánh vào hai mắt của kẻ địch. Hai tên ma đầu tuy là nhân vật có công phu tuyệt đỉnh nhưng cũng lúng túng khi đối phó với loại ám khí kỳ dị này.

Thế là tình thế thay đổi, lúc này hai tên ma đầu chiếm thượng phong nhưng giờ đây tứ hiệp đã chuyển khách thành chủ, mỗi người đều thi triển tuyệt kỹ độc môn khiến cho hai tên ma đầu luống cuống, trong lúc kịch chiến Tát Thiên Thích phải liên tục né tránh đạn rượu và nhẫn thép, y vùng tay chụp vào mạch môn của Trần Nguyên Bá, kiếm pháp của Huyền Phong đạo trưởng nhanh nhẹn tuyệt luân, ông ta liên tục sử dụng Truy phong bát kiếm, mũi kiếm không rời những chỗ yếu hại của Bát tý thần ma. Tát Thiên Thích buộc phải vận dụng võ công thượng thừa Miêu ưng thảo, chợt phóng vọt người lên, chụp xuống một thảo khiến Liễu Tiên Khai hoảng hốt thối lui, rồi y lộn người xuống đất, đang định kêu Tát Thiên Đô thối lui, lúc này cô bé Phùng Anh lại khóc lên oa oa! Tát Thiên Thích khựng người! Lang Nguyệt thiền sư phun rượu thành vòi bay thẳng tới trước mặt y! Tát Thiên Thích xoay người né tránh, Huyền Phong đạo trưởng xĩa mũi kiếm tới phía trước, ánh thanh quang đã đâm xéo vào cổ họng của y, Tát Thiên Thích vội vàng cúi đầu khom người, kiếm phong lướt qua mát rượi, Tát Thiên Thích lại lách người theo bản năng, thu nhỏ cơ bắp vào, y vốn đoán rằng khó có thể né được kiếm này nên vận khí thu cơ bắp, hy vọng giảm bớt tổn thương. Không ngờ chỉ trong chớp mắt, Phùng Anh kêu lên, số là Huyền Phong đạo trưởng đã đâm kiếm tới, Tát Thiên Thích cúi người né tránh, lộ ra mặt của Phùng Anh, chiêu kiếm này vốn đâm vào cổ họng của Tát Thiên Thích, Phùng Anh xoay mặt qua hướng thẳng vào mũi kiếm, cô bé thấy ánh kiếm loang loáng bởi vậy mới khóc òa lên! Huyền Phong khó khăn lắm mới đánh ra được chiêu kiếm này nhưng bị Phùng Anh chặn lại, dù họ có thù sâu như biển với hai tên ma đầu nhưng làm sao ông ta có thể nỡ lòng đâm tới! Huyền Phong chỉ hơi chần chừ dừng kiếm lại, Tát Thiên Thích đã trở tay chụp vào cổ tay của ông ta, thanh trường kiếm rơi xuống đất! Tát Thiên Đô thấy đại ca đắc thủ, y hú dài một tiếng lại nhảy bổ theo, chém vù xuống một chưởng, lúc này y bị Huyền Phong đâm trúng một kiếm nên nay dốc hết toàn lực quyết giết cho bằng được Huyền Phong! Trần Nguyên Bá không nể sinh tử lao tới liều mạng hai chưởng đẩy ra, ba chưởng giao nhau kêu bốp một tiếng, chưởng trái chịu lực nặng hơn, xương cổ tay trái gãy lìa, cánh tay sụi xuống! Dư lực của Tát Thiên Đô vẫn chưa hết, tiếp tục đè xuống Huyền Phong kêu bốp một tiếng, đánh Huyền Phong bật ra

hơn một trượng! Tát Thiên Đô đẩy Trần Nguyên Bá ra, lao người tới toan lấy mạng Huyền Phong!

May mà Huyền Phong đạo trưởng nội công thâm hậu, lại được Trần Nguyên Bá chặn trước một chưởng, bởi vậy chưởng lực của Tát Thiên Đô đã giảm đi một nửa, bởi vậy ông ta mới không bị nội thương nhưng người cũng đứng không vững, Liễu Tiên Khai và Lang Nguyệt thiền sư nhảy bổ theo, chặn Bát tý thần ma lại, bởi vì hai người biết thân pháp của Tát Thiên Thích nhanh như gió, nội lực thâm hậu, hơn hẳn Tát Thiên Đô. Sau khi Huyền Phong bị thương, vẫn còn có thể chống nổi Tát Thiên Đô nhưng không thể là đối thủ của Tát Thiên Thích nữa nên chặn Tát Thiên Thích, để mặc Tát Thiên Đô đuổi theo Huyền Phong.

Huyền Phong đạo trưởng đã trúng độc trảo, mạch môn tay phải đau rát, chắc là bị thương cũng không nhẹ, thấy Tát Thiên Đô nhảy bổ tới như hung thần ác sát, ông ta nổi cáu quát lớn: “Đạo gia liều với người!” thế rồi ngậm vận đủ nội lực vung cây gậy lộn người bổ tới, Tát Thiên Đô cây mình đồng da sắt, không thềm né tránh, phát chưởng ra đánh vù một cái rồi lướt người tiến lên, nhưng bốp một tiếng, ở be sườn đã trúng một gậy, đây vốn là chỗ yếu hại, bởi vậy y trúng một gậy đau nhói đến tận xương, dù công phu ngoại gia đến mức đẳng phong tạo cực cũng chịu không nổi, phun ra một ngụm máu tươi, hai que xương sườn đã gãy! Huyền Phong đạo trưởng nhảy bổ tới quét gậy như gió, Tát Thiên Đô không dám trن mình ra chịu đựng nữa, vội vàng né tránh liên tục, dùng Đại lực kim cương thủ gạt gậy của ông ta ra, đang lúc kịch chiến đôi bên đều thối lui, Tát Thiên Đô cảm thấy lực gậy của Huyền Phong đạo trưởng chẳng phải tầm thường, Huyền Phong đạo trưởng cũng cảm thấy chưởng lực của y như sấm sét, đôi bên không dám khinh địch. Đang lúc kịch chiến, Huyền Phong đạo trưởng vận đủ nội lực đánh vù ra mấy gậy, Tát Thiên Đô nhảy chồm chồm né tránh, Huyền Phong đạo trưởng quét một gậy trúng tảng đá bên cạnh, đá vụn bay lên tung tóe, chợt một người té xuống, người ấy cao giọng kêu: “Huyền Phong đạo trưởng, hãy mau cứu tôi!”

Người này chính là Đường Hiểu Lan, chàng ta bị Tát Thiên Thích điểm trúng ma huyết, đặt nằm ở giữa hai kẽ đá chẳng thể nào nhúc nhích được, chàng ta chứng kiến cuộc ác chiến mà trợn mắt há mồm, tiếng quát tháo dần dần đến gần, đột nhiên tảng đá vỡ ra, người bị chấn động, huyết mạch chợt thông suốt, té ra lực chấn động từ tảng đá truyền vào người khiến huyết đạo của chàng tự giải.

Huyền Phong đạo trưởng kêu: “Người là ai?” Đường Hiểu Lan phóng vọt người lên, trả lời: “Tôi là đứa trẻ mà Châu Thanh đã nuôi!” Huyền Phong kêu ối chao một tiếng, đánh ra vù vù mấy trượng, đẩy lui Tát Thiên Đô, phóng vọt người tới: “Ồ! Té ra người ở

đây!” Đường Hiểu Lan đưa cây Du long kiếm cho Huyền Phong, nói: “Đạo trưởng, sử dụng thanh bảo kiếm này!”

Mười năm trước Châu Thanh đã từng gặp Huyền Phong đạo trưởng ở Quan Đông. Châu Thanh trốn chạy hơn ba mươi năm trên giang hồ, nhiều lần trải qua nguy hiểm biết mình sớm muộn gì cũng mất mạng nên đã nhờ Huyền Phong đạo trưởng ngày sau chiếu cố cho ái đồ duy nhất của mình, lúc đó Huyền Phong hỏi: “Người trẻ tuổi tướng mạo dễ thay đổi, tôi làm sao nhận ra hấn?” Châu Thanh trầm ngâm rồi nói: “Rất dễ dàng, cứ thấy thiếu niên nào sử dụng Du long kiếm thì chính là hấn!”

Sau đó Châu Thanh ác đấu với bọn Huyết trích tử ở kinh sư, không địch nổi nên bỏ chạy đến Hà Nam. Quan Đông tứ hiệp cũng nghe chuyện này, Huyền Phong đạo trưởng hẹn bốn nghĩa đệ đuổi theo, nào ngờ đến Mạnh Tân thì gặp hào kiệt ở núi Thái Hàng chạy ra, bởi vậy mới biết hai tên ma đầu đến núi Thái Hàng làm mưa làm gió, rất nhiều bằng hữu chết thảm bởi hai kẻ này, sự việc gấp gáp nên chỉ đành chạy lên núi chặn hai tên ma đầu! Lại không ngờ trong lúc kịch chiến Đường Hiểu Lan đã xuất hiện!

Huyền Phong đạo trưởng nhận thanh bảo kiếm, búng hai cái, hú dài một tiếng, vui mừng nói: “Người cứ xông về phía ta!” Bát tý thần ma sau một lượt tấn công, đánh lui Lang Nguyệt thiền sư và Liễu Tiên Khai, rít lên: “Huyền Phong ác đạo, người dám cướp đồ nhi của ta!” rồi phóng vọt người lên, sử dụng tuyệt kỹ Lăng không phốc kích, sau ba lần trời hợp đã vọt lên cao đến hơn ba trượng, vươn mười ngón tay chụp xuống đầu Huyền Phong! Huyền Phong gạt ngang cây Du long kiếm trên không trung, Tát Thiên Thích đang lơ lửng trên không trung xoay một vòng, vẫn tiếp tục chụp xuống, thuật Miêu ưng phốc kích của y trăm lần không sai một, vốn tưởng rằng có thể né được trường nhưng nào ngờ cây Du long kiếm là báu vật, ánh kiếm quang loang loáng, kiếm phong loang ra đến cả nửa thước, năm móng tay phải của Tát Thiên Thích bị cắt đứt một nửa. Tát Thiên Thích tức giận gầm lớn một tiếng, lộn người hạ xuống đất, tay phải chụp về phía Huyền Phong, tay trái bấu vào vai của Đường Hiểu Lan, Huyền Phong múa kiếm như gió từ phía dưới chém ngược lên trở lại, Tát Thiên Thích vội vàng rút tay phải, tay trái vẫn chụp vào vai của Đường Hiểu Lan. Huyền Phong đột nhiên xoay cổ tay phải, cây Du long kiếm đánh ra một chiêu Kim điều triển xí, chém ngang vào cổ tay của Tát Thiên Thích, Tát Thiên Thích tựa như sợ cây bảo kiếm, xoay người một vòng như gió xoáy, cây trường kiếm của Huyền Phong đột nhiên đâm xuống be sườn của y, trái trái của y cũng tựa như mở ra! Đường Hiểu Lan sắc mặt trắng bệch, kêu ối chao một tiếng nhảy ra!

Huyền Phong đạo trưởng chụp kiếm, liên tiếp đánh ra mấy chiêu, Tát Thiên Thích thi triển thuật Miêu ưng phốc kích né chiêu xuất chiêu, công lực của Tát Thiên Thích

hơn Huyền Phong, hơn nữa Huyền Phong bị thương, vốn chẳng thể chống cự, nhưng ông ta có bảo kiếm nên chiếm lại phần tiện nghi, Tát Thiên Thích thường phải né tránh lưỡi kiếm, không dám sấn tới sát. Trong lúc này, Liễu Tiên Khai nhảy bổ tới phụ với Huyền Phong đạo trưởng, chặn thế công hiểm hóc của Tát Thiên Thích, Huyền Phong đạo trưởng cầm gậy trên tay phải, vội vàng lấy ra hai viên thuốc, ném một viên cho Đường Hiểu Lan, còn mình cũng uống một viên, trong chớp mắt, Liễu Tiên Khai lại bị Tát Thiên Thích đẩy lui! Còn Tát Thiên Đô cũng đánh Lang Nguyệt thiền sư và Trần Nguyên Bá luống cuống, lúc này Huyền Phong đã thấy cổ tay phải đau hơn trước, ruột gan cồn cào, khí từ dưới đờn điền xông lên trên cổ!

Công lực của Đường Hiểu Lan kém hơn, chàng đã bị trúng độc thảo, tuy nhai thuốc giải nhưng cũng không chịu nổi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lảo đảo như muốn ngã xuống, Lang Nguyệt cũng trúng một thảo, Huyền Phong thấy bốn người phe mình đã bị thương mất ba, nếu cứ đánh tiếp chắc chắn sẽ thất bại, khi ông ta suy tính, Tát Thiên Thích lại thi triển thuật Miêu ưng phốc kích, phóng vọt người chụp xuống Đường Hiểu Lan. Huyền Phong đạo trưởng quát lớn một tiếng, cây Du long kiếm hất lên, thừa lúc Tát Thiên Thích đã xoay tròn né tránh trên không trung, tay trái ném cây gậy ra, đó chính là tuyệt chiêu cứu nguy trong Phục ma quả pháp của ông ta, tên gọi là Bạch hồng quán nhật, Tát Thiên Thích chưa kịp chạm đất, đã vung chuồng gạt ngang bốp một tiếng, lòng bàn tay đã bị cây gậy đâm vào sâu nửa tấc, đau đến thấu xương, y vội vàng lộn người trên không trung, Phùng Anh lại khóc òa lên, lúc này tiếng khóc của cô bé đã khàn khàn! Huyền Phong đạo trưởng vội vàng đỡ Đường Hiểu Lan dậy, giao cho Liễu Tiên Khai nói: “Tam đệ, dắt hấn chạy về phía Tây Nam, lên Mang Sơn!” Liễu Tiên Khai lấy làm lạ, không biết tại sao phải lên Mang Sơn! Nhưng lúc này không thể hỏi nhiều, thế là cõng Đường Hiểu Lan chạy đi, Huyền Phong đạo trưởng lại nói: “Chia nhau chạy, cứ mặc ta!” Liễu Tiên Khai xưa nay kính phục sư huynh, không nói một lời, thi triển tuyệt kỹ Vạn lý truy phong chạy xuống núi. Huyền Phong đạo trưởng cầm kiếm đoạn hậu, yểm hộ cho Lang Nguyệt thiền sư và Trần Nguyên Bá chạy xuống núi ở một đường khác!

Tát Thiên Thích lấy thuốc bôi vết thương, khi băng bó xong thì tứ hiệp đã chia nhau hai đường bỏ chạy. Tát Thiên Thích nhíu mày, nói với Tát Thiên Đô: “Người đuổi theo tên lỗ mũi trâu, ta đi bắt tên tiểu tử!” Tát Thiên Thích tuy cảm hận Huyền Phong nhưng y nghĩ ba người phía Huyền Phong đều đã bị thương, sớm muộn gì chất độc cũng phát tác, công lực của Tát Thiên Đô tuy kém hơn nhưng chỉ bị ngoại thương, có thể lấy một chọi ba. Còn Liễu Tiên Khai khinh công trác tuyệt, bảo Tát Thiên Đô đuổi theo chắc chắn chẳng kịp ông ta, vả lại Đường Hiểu Lan lại là người có tư chất tốt, Tát Thiên Thích đang muốn thâm chàng làm đồ đệ!

Khoan hãy nói chuyện Huyền Phong đạo trưởng. Lại nói Tát Thiên Thích chạy như bay xuống núi, đuổi theo Vạn lý truy phong, khinh công của hai người không hơn kém nhau bao nhiêu, Liễu Tiên Khai cõng trên lưng một người lớn còn Tát Thiên Thích chỉ cõng một đứa trẻ, so ra Liễu Tiên Khai hơi thiệt hơn. Nhưng dù như thế, Liễu Tiên Khai hơn được ở chỗ chạy trước, Tát Thiên Thích đuổi theo cả nửa ngày mà chẳng thấy bóng dáng ông ta.

Mang Sơn ở phía Tây Hà Nam, là nhánh phía Bắc của dãy núi Tần Lĩnh, cách núi Thái Hàng bốn năm trăm dặm. Trưa hôm sau, Liễu Tiên Khai đến Tân An, ra khỏi Tân An là Hàm Cốc quan, Mang Sơn đang ở trước mặt. Vết thương của Đường Hiểu Lan phát tác, chất độc công tâm, khi đến Tân An đã bất tỉnh nhân sự. Liễu Tiên Khai cõng chàng vào khách điểm, trích máu giải độc cho chàng, chàng mới dần dần tỉnh lại. Liễu Tiên Khai vốn muốn tránh nguy hiểm trong khách điểm này, đợi Tát Thiên Thích chạy qua rồi mới lộ mặt, không ngờ đến nửa đêm chợt nghe bên ngoài khách điểm có tiếng trẻ con khóc, vạch rèm ra nhìn thì quả nhiên Bát tý thần ma đang cho Phùng Anh ăn cháo ở ngoài, thì ra tên ma đầu này cũng ở trong khách điểm. Liễu Tiên Khai vừa lộ mặt, Tát Thiên Thích đã nhìn thấy. Y buộc Phùng Anh lên lưng mình rồi chạy ra, Liễu Tiên Khai quay vào phòng chụp Đường Hiểu Lan, đánh vỡ khung cửa sổ phóng tọt ra ngoài, Tát Thiên Thích đá cửa phóng, cũng nhảy ra cửa sổ phía sau, chủ khách điểm chạy theo la toán lên: “Bắt trộm!” lúc này cả hai người đều đã chạy ra đường!

Tân An là một trấn nhỏ, trời chưa tối, người trên đường vẫn còn đông đúc. Hai người rượt đuổi nhau trên đường phố, ai nấy đều nhốn nháo cả lên, Tát Thiên Thích lòng nôn nóng như lửa đốt, xô người đi đường té chống cằm, một hồi sau Liễu Tiên Khai đã chạy ra ngoại ô. Tát Thiên Thích tức giận đến cùng cực, thi triển khinh công độc môn đuổi theo Liễu Tiên Khai, mắng lớn ở sau lưng: “Người có chạy bằng trời, lão tử cũng moi người ra!” Liễu Tiên Khai chẳng nói một lời, thi triển tuyệt kỹ truy phong, chạy như bay trên suốt đoạn đường, qua mấy ngày đã bỏ Bát tý thần ma ở phía sau.

Hoàng hôn buông xuống, trăng dần dần lên cao. Liễu Tiên Khai nghe ở phía xa có tiếng nước vỗ vào bờ oàm oạp, lúc đó mới biết mình đến bên bờ Hoàng Hà. Ngọn Hy Sơn và Mang Sơn nằm gần sông Hoàng Hà, hai núi này giăng ngang, tạo thành thế cựa dốc người xưa gọi là “Hy hàm thiên hiểm”. Liễu Tiên Khai ngẩng đầu lên nhìn, ngọn Mang Sơn đang sừng sững ở trước mặt, hai ngọn núi dựa vào nhau, vách dựng thẳng đứng, mặt Nam của núi là sông Hoàng Hà, Liễu Tiên Khai thầm mừng trong lòng, ngọn núi này rất hiểm trở, khinh công của Tát Thiên Thích lại không bằng ông ta, chắc chắn y chẳng đuổi theo kịp.

Liễu Tiên Khai leo lên ngọn ở phía Đông, càng đi sâu vào cây cối càng um tùm, gai góc giăng đầy lối, Liễu Tiên Khai nhón chân bước đi để không lưu lại dấu vết, đi một hồi thấy ở phía trước mặt có vách núi sừng sững, đá nhọn lô nhô, Liễu Tiên Khai cũng một người lớn, khó khăn lắm mới leo lên được bảy tám trượng. Lên đến bên trên chỉ thấy quái thạch lô nhô, trong đêm tối nhìn càng rùng rợn đáng sợ hơn. Liễu Tiên Khai cố giương mắt lên nhìn tình thế xung quanh, tiếp tục vòng qua những tảng đá lớn đi sâu vào bên trong.

Đi một hồi địa thế trước mặt chợt mở rộng, té ra đó là một sơn cốc lọt thỏm ở giữa, trên vách núi có một dòng thác đổ xuống, tia nước bắn tung tóe tựa như châu ngọc dưới ánh trăng. Liễu Tiên Khai chẳng còn lòng dạ nào thưởng thức, ông ta định vượt qua sơn cốc tiếp tục lên lên trên, vừa chạy đến dòng thác chợt thấy có một người xuất hiện, Liễu Tiên Khai vừa nhìn thì ngăn người ra!

Đó là một nàng thiếu nữ dung nhan tuyệt sắc, mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, chân mày như vẽ, trông rất thanh tú, Liễu Tiên Khai không ngờ ở nơi núi rừng hoang sơ lại có một trang giai nhân. Nàng thiếu nữ dịu dàng hỏi: “Xin chào quý khách, trong đêm tối mà ngài lên núi làm gì thế?” Liễu Tiên Khai cố trấn tĩnh, chậm rãi đáp: “Cô nương, cứ mặc ta!” nàng thiếu nữ nhoẻn miệng cười, nói: “Ta cứ thích lo chuyện bao đồng đấy!” nói chưa dứt lời đã tung người vọt tới, gió núi thổi tới khiến tà áo nàng bay phất phới trông giống như một thiên tiên từ trên không giáng xuống, đứng chặn trước mặt Liễu Tiên Khai. Khinh công của nàng đúng là siêu phàm thoát tục, Liễu Tiên Khai tuy được người ta gọi là Vạn lý truy phong nhưng cũng không khỏi thâm thán phục!

Liễu Tiên Khai chấp tay lại vái một cái, nói: “Tôi biết cô nương võ công tuyệt thế, xin đừng làm khó kẻ đang gặp nguy như tôi!” nàng thiếu nữ tròn mắt, làn thu ba lóng lánh, ngạc nhiên nói: “Ồ, người đang gặp nguy hiểm? Tại sao đang gặp nguy hiểm? Xin hãy nói kỹ!” Liễu Tiên Khai lo lắng lạ thường, nói: “Kẻ địch sắp đuổi tới đây, cô nương, xin hãy buông tha cho tôi!” nàng thiếu nữ nói: “Không được!” từ xa vọng lại tiếng hú quái dị, Liễu Tiên Khai không khỏi bức bối, hai chân điểm một cái phóng vọt ra, nào ngờ vừa hạ xuống đất nàng thiếu nữ ấy đã nhoẻn miệng cười giơ tay chặn trước mặt ông ta!

Liễu Tiên Khai không ngờ khinh công của mình lại kém hơn một nàng thiếu nữ, lại lướt người phóng vọt lên, nào ngờ vừa mới hạ xuống đất thì thiếu nữ ấy đã chặn trước mặt, nàng nhoẻn miệng cười nói: “Ông cũng theo một người thi triển thuật khinh công rất khó khăn, hãy để tên này xuống!” Liễu Tiên Khai bình sinh lấy làm tự hào về khinh công của mình, lòng tranh thắng chợt nổi lên, ông ta đặt Đường Hiểu Lan xuống đất, vung hai tay phóng lướt người lên như chim hạc, bên tai nghe tiếng gió vù vù, lên đến

đỉnh núi, nhưng nàng thiếu nữ vẫn lên trước ông ta một bước, nàng nhẹ nhàng đặt một người trên lưng xuống, nói: “Thế nào?” té ra nàng đã công Đường Hiểu Lan trên lưng mình, rồi lại thi triển khinh công, Liễu Tiên Khai đương nhiên phải nhận thua! Ông ta bất đồ thấy nhụt chí, chếp miệng than: “Thôi đi, thôi đi, tôi chỉ tưởng rằng khinh công trùm đời, không ngờ trên đời lại có người giỏi hơn!” nàng thiếu nữ cười nói: “Coi như ông cũng không tệ!” lúc này độc trong người Đường Hiểu Lan đã phát tác, toàn thân mềm nhũn nhưng vẫn còn tri giác, chàng được nàng thiếu nữ công trên lưng lướt lên đỉnh núi tựa như đạp gió cỡi mây, chàng mở to đôi mắt nhìn nàng ta sững sờ, nàng thiếu nữ dung quang sáng ngời, Đường Hiểu Lan không khỏi kêu lên: “Cô nương là người hay thần tiên thế?” nàng thiếu nữ bật cười, chợt nhíu mày nói: “Sao ngươi bị thương nặng đến thế!” tiếng hú càng lúc càng gần, Liễu Tiên Khai nhảy bật dậy nói: “Ma đầu đã đến, hãy buông tha cho tôi!” bóng đen ở ngoài cốc càng lúc càng lớn, trong chớp mắt Bát tý thần ma đã xuất hiện, lớn giọng nói: “Liễu Tiên Khai, ngươi có chạy đi đằng trời ta cũng đuổi kịp!” Liễu Tiên Khai vội vàng nói: “Cô nương, buông tha cho tôi!” nàng thiếu nữ kéo Đường Hiểu Lan qua một bên, hỏi: “Có phải người này đã hại ngươi không?” Đường Hiểu Lan chỉ Bát tý thần ma nói: “Chính là y!” nàng thiếu nữ tức giận nói: “Được, ta sẽ đâm y một kiếm!” rồi nàng trao Đường Hiểu Lan cho Liễu Tiên Khai, nói: “Bảo vệ cho y, không cần phải chạy”. Rồi nàng xoay người lướt xuống sơn cốc trở lại.

Tát Thiên Thích trầm giọng quát: “Á nha đầu nhà ngươi mau mau tránh qua một bên, ta không muốn hại ngươi!” Tát Thiên Thích giết người không chớp mắt, chỉ vì thấy nàng thiếu nữ xinh đẹp lạ thường, trong lòng hơi tiếc nuối. Nàng thiếu nữ cười nói: “Chưa chắc ngươi có thể hại được ta!” Tát Thiên Thích lướt người lên, đang định đề khí phóng vọt lên đỉnh núi, không ngờ chân chưa chạm đất, giọng nói trong trẻo của nàng thiếu nữ đã vang lên bên tai: “Không được lên!”

Tát Thiên Thích tức giận nói: “Được lắm, chính là ngươi đã chán sống, đừng trách ta!” rồi mười ngón tay vung ra chụp xuống, nàng thiếu nữ cười khanh khách, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng! Tát Thiên Thích giơ chân trái hộ thân, chưởng phải lại chụp theo tiếng cười! Nàng thiếu nữ quát: “Chiêu số thật độc!” ánh thanh quang lóe lên, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, nàng đâm soạt soạt hai kiếm vào ấn đường của Tát Thiên Thích, kiếm pháp vừa nhanh vừa chuẩn, tựa như còn hơn cả Huyền Phong, Tát Thiên Thích chợt kinh hãi, biết rằng đã gặp kình địch, quát lên một tiếng: “Hay lắm!” rồi lách xéo qua, đột nhiên lộn người tránh hai nhát kiếm. Y cũng không hề chậm trễ, nhân lúc nàng thiếu nữ vừa thu kiếm thế, kiếm chiêu chưa kịp thay đổi, đã nhảy bổ theo, chưởng phải hất vào cùi của nàng, tay trái chụp vào be sườn. Liễu Tiên Khai thấy thế mà kinh tâm khiếp đảm!

Chính là:

Tuyệt đại phong hoa kỳ nữ tử, chỉ dùng một kiếm đấu thần ma.

Muốn biết hai người thắng bại như thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -